

El teatre de la vida, Ricard Salvat i el professor Pérez Bonfill

Un esguard acurat a l'extensa obra d'en Ricard Salvat i Ferré (Tortosa, 1934 - Barcelona, 2009) ens situa davant d'una figura feient de la dramàtica catalana de la segona part de la centúria passada i la primera dècada de l'actual. La seua heterogènia tasca com a professor universitari a la URV, fundador de l'Escola d'Art Dramàtic Adrià Gual, director del prestigiós festival de teatre de Sitges, el va fer mereixedor d'un guardó molt preuat a casa nostra: el premi Nacional de Teatre de 1999. Al capdavant, va dirigir espectacles que varen deixar una empremta allargada, entre les quals sobresurt *Ronda de mort a Sinera de Salvador Espriu*, la qual va estrenar l'any 1965 amb la companyia Adrià Gual al Teatre Romea, alhora que el 2002 va portar-lo al Teatre Lliure. Cal convenir que la darrera de les seues adaptacions, pocs mesos abans del seu traspàs prematur, pretenia homenatjar la novel·lista Mercè Rodoreda per mitjà d'una adaptació de la llegendària novel·la *Mirall trencat*, que recull la vida de tres generacions de la família dels Valldaura.

Vaig atansar-me a la figura del distingit dramaturg tortosí durant el meu període com a estudiant de batxillerat (entre 1981 i 1985) a l'institut de Tortosa, tal com solien anomenar-lo el professorat antifranquista del centre. El nostre professor de sempre, Manuel Pérez Bonfill, exercia com una mena d'ambaixador dels autors locals i

comarcals proscrius, oblidats tant per incompetència com per negligència política. Ens en parlava amb punt admiratiu, alhora que deixava anar la seua crítica ferotge envers el model cultural de la ciutat que podia prescindir sense escrúpols d'un tortosí que estava creant escola teatral arreu del país. Clar i català, sense embuts, amb la claredat pròpia d'un intel·lectual especialment crític amb l'escenari sociopolític que l'envoltava.

Anys a venir vaig estudiar la seua trajectòria en una assignatura literària monogràfica de la Universitat Rovira i Virgili de Tarragona. Van assaborir a consciència nombroses entrevistes en què donava fe de la seua acurada vocació dramàtica, i vaig anar col·locant en el meu imaginari personal un personatge culte, valent, innovador, amb talent, que sabia el que portava entre mans, mentre fugia de convencionalismes i de les típiques capelletes de l'espai cultural nostrat.

L'any 2002 vaig poder saludar-lo en persona just el dia en què va rebre un homenatge al Centre de Comerç de la seua ciutat natal, dintre del cicle de conferències dedicat als membres de l'anomenada Generació literària de 1952, promogut pel periodista Josep Bayerri i en el marc de la celebració del 50è aniversari de la publicació de *GE-MINIS* (1952-1961). Aquesta històrica capçalera, impulsada per dos futures patums de les lletres ebrencques com Gerard Vergés i Jesús

Massip, havia aportat una espurna de llum en un moment de notable foscor política. Tanmateix, el mateix Manuel Pérez Bonfill va rebutjar aquesta catalogació perquè considerava que tots ells encara publicaven amb certa assiduitat i tenien moltes coses a aportar en l'àmbit literari.

A partir de llavors, va publicar durant alguns mesos alguns articles al setmanari *LA VEU DE L'EBRE*, en els quals va tornar a donar mostres palpables d'entusiasme i fidelitat a la llengua i la literatura catalanes, i per un correcte desenvolupament dels afers teatrals en ciutats grans i menudes.

Ja entrat el segle XXI, de la mà del regidor republicà Lluís Martin Santos, va dirigir a Tortosa el festival *EntreCultures*, que ja és histò-

ria tristament fruit de la desídia política massa habitual per aquestes contrades, que publicitava la dramàtica de països de la Mediterrània i del món àrab. Com el nostre professor mai no es mossegava la llengua, va mostrar públicament la seua contrarietat pel fet que un certamen d'aquesta categoria no fos considerat com una prioritat per part del govern municipal del moment, més encara per la qualitat del seu director i pel fet de ser fill de la ciutat. A hores d'ara ens permetem posar-hi un afegit: desgraciada cultura la nostra que podem permetre'ns prescindir de personatges tan grans!

I és que el nostre abrandat professor tenia Salvat en un pedestal, sentia profunda admiració per tot allò que el seu amic de la noiesa

Emigdi Subirats
Escriptor

havia aconseguit. La seua trajectòria professional des de principis dels 1960 l'havia convertit en tot un puntal del teatre als Països Catalans, per la qual cosa era incomprendible que passés desapercbut vora l'Ebre i que no es tingués cap mena de deferència envers una personalitat de tant nivell artístic.

Ajuntament de
Deltebre

Àrea #DeltebreTerritori
Impuls Urbà

Edicte

La Junta de Govern Local en la seva sessió de data 9 d'agost de 2023 aprovà inicialment el Projecte d'Actuació Específica d'un establiment de turisme rural al polígon 30, parcel·les 76 i 152 de Deltebre i de conformitat amb l'article 51 del Decret 64/2014, de 13 de maig, pel qual s'aprova el Reglament sobre protecció de la legalitat urbanística, l'esmentat projecte se sotmet a informació pública per tal que durant el termini d'UN MES es puguin presentar les reclamacions o al·legacions que els interessats considerin adients.

Al tauler d'anuncis electrònic d'aquest Ajuntament estarà igualment exposat aquest edicte i a l'Àrea #Deltebre Territori subàrea d'impuls urbà podrà examinar-se l'expedient de què es tracta, en hores d'oficina.

Deltebre (Delta de l'Ebre), 9 d'agost de 2023
El secretari acctal.,
David Torres Fabra